

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce:

ŠKODA TRANSPORTATION a.s., IČO 62623753
se sídlem Emila Škody 2922/1, 301 00 Plzeň
zastoupený advokátem Mgr. Radkem Pokorným
sídlím Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

za účasti osoby zúčastněné
na řízení:

České dráhy, a.s., IČO 70994226
sídlím Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. června 2017, č. j. MV-78550-3/KM-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. června 2017, č. j. MV-78550-3/KM-2017, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů částku ve výši 49 140 Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám Mgr. Radka Pokorného, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 22. 5. 2017, č. j. NCOZ-5074-4/ČJ-2017-4100PI, kterým byla podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění rozhodném (dále jen „informační zákon“) a na základě ustanovení § 8a a § 11 odst. 6 informačního zákona, ustanovení § 5 odst. 3 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) a ustanovení § 8a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění rozhodném (dále jen „trestní řád“) a ustanovení § 81 a § 135 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění rozhodném (dále jen „občanský zákoník“), částečně v bodech 1), 2) a 6) odmítnuta žádost žalobce ze dne 5. 5. 2017 o poskytnutí informací vztahujících se k trestnímu řízení vedenému pod sp. zn. NCOZ-1670-145-TČ-2016-412102, a to v následujícím rozsahu:
 - 1) bylo-li již řízení pravomocně ukončeno, žádal o kopii usnesení dle ustanovení § 159a odst. 1 trestního řádu, kterým bylo rozhodnuto o odložení věci vedené pod sp. zn. NCOZ-1670-145-TČ-2016-412102;
 - 2) bylo-li již řízení pravomocně ukončeno, žádal o kopii rozhodnutí dozorujícího státního zástupce, jímž bylo rozhodnuto o stížnosti údajného poškozeného (bylo-li již o stížnosti poškozeného rozhodnuto);
 - 6) bylo-li umožněno společnosti České dráhy, a. s. (dále též „osoba na řízení zúčastněná“) nahlížet do spisu vedeného k řízení, žádal o kopii protokolu o nahlížení do spisu.(dále též „žádost“).

II.

Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal nesprávnost a nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že požadoval informace týkající se trestního řízení, které bylo v době podání žádosti o informace pravomocně skončené.
3. Žalobce spatřoval nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí v nesprávném posouzení podmínek, za kterých nelze informace poskytnout na základě výluky dle § 11 odst. 6 informačního zákona; tedy proto, že požadované informace obsahují skutečnosti, které by měly dopad na schopnost orgánů činných v trestním řízení jednat. Žalobce zpochybnil argumentaci žalovaného, který pod uvedenou zákonnou výlukou subsumoval i možnost

případného pokračování trestního řízení (možnost obnovení věci) s tím, že prvostupňový správní orgán stupně obdržel sdělení v podobě tzv. nejasného podání, jež by k obnovení trestního řízení mohlo vést. Žalobce však namítal, že obnova řízení nemůže být vyloučena nikdy a že existence tohoto nejasného podání obdrženého po skončení trestního řízení nemůže jakkoli vypovídat o pravděpodobnosti obnovení trestního řízení.

4. Žalobce rovněž namítal vnitřní rozpornost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný zmínil požadavek vysoké pravděpodobnosti obnovy trestního řízení coby důvodu pro neposkytnutí informace, nevysvětlil však, v čem je taková míra pravděpodobnosti v daném případě dána. Žalobce poukázal na odbornou literaturu a judikaturu a odmítl extenzivní výklad podmínek, za kterých lze informace neposkytnout.
5. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že nelze poskytnout informace z požadovaných dokumentů, které mají vztah k důkazům, neboť vypovídají o metodice postupu policie při prověřování trestné činnosti. Uvedl, že z prvostupňového rozhodnutí vyplývalo, že informace nelze poskytnout, neboť obsahují „výčet důkazů“, až žalobou napadené rozhodnutí odůvodnění rozšířilo o „časovou provázanost důkazů“, čímž bylo žalobci znemožněno na tuto argumentaci v odvolání reagovat. Žalobce byl ale přesvědčen, že ani rozšiřující argument žalovaného spočívající v časové provázanosti důkazů nemůže obstát. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73, dle kterého je informování veřejnosti o konání orgánů činných v trestním řízení zajištěno prostřednictvím poskytování rozhodnutí vydaných v trestním řízení. Žalovaný však, aniž by odůvodňoval své obavy z ohrožení šetření obdobných případů, ve svém důsledku veškerou práci policie označuje za tajnou; taková argumentace žalovaného by dle žalobce vylučovala poskytování jakýchkoli usnesení o odložení věci a dokonce i vydaných trestních rozsudků. Žalobce sporoval, že by způsoby získávání důkazů byly neveřejné a tajné, neboť tyto jsou vypočteny v trestním řádu. Namítal, že v žalobou napadeném rozhodnutí není obsažen výslovný a dostatečně zdůvodněný závěr, že by vyžádané informace obsahovaly tajné údaje, kvůli kterým by se informace nedaly poskytnout s odkazem na § 11 odst. 6 informačního zákona.
6. Žalobce namítal i nesprávný výklad zásady presumpce nevinny žalovaným a nesouhlasil s tím, že by pouhá zmínka o určité osobě v trestním rozhodnutí mohla zasahovat do jeho (dobré) pověsti, popř. do jiných jeho práv, a to ani s ohledem na § 8a trestního řádu.
7. Žalobce nesouhlasil, že by poskytnutím požadovaných informací mohlo dojít k zásahu do ekonomické sféry údajného poškozeného. I pokud by požadované dokumenty takové informace skutečně obsahovaly, pak měly být informace, resp. dokumenty v příslušném rozsahu anonymizovány. Žalobou napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné i proto, že z něj není jasné, proč by poskytnutím informací žalobci hrozil zásah do ekonomické sféry údajnému poškozenému.
8. Rovněž tak žalobce nesouhlasil s tím, že by v daném případě poskytnutí informací nepřispělo k naplnění účelu práva na informace, ale naopak by jím mohlo dojít k zásahu do práva na ochranu soukromí. Zdůraznil, že pokud jde o zásah do práv osob, pak § 11 odst. 6 informačního zákona vyžaduje ohrožení práv třetích osob, nikoli pouze možnost ohrožení jejich práv.
9. Žalobce na závěr shrnul, že žalovaný nesprávně posoudil možnost postupu podle § 12 informačního zákona. Nesouhlasil s tím, že by anonymizací požadovaných dokumentů bránila možnost pokračování v daném trestním řízení.

10. Žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a aby prvostupňovému správnímu orgánu (povinnému subjektu) uložil povinnost poskytnout požadované informace a dokumenty v patnáctidenní lhůtě. Žalobce měl za to, že ve věci je dán důvod pro postup podle § 16 odst. 4 informačního zákona.

III.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i obsah dotčených spisů.
12. Žalovaný shrnul, že stěžejním důvodem pro odmítnutí žádosti bylo ohrožení práv třetích osob vystupujících v daném řízení a schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Vysvětlil, že přes tehdejší „ukončení“ trestního řízení ve fázi prověřování obdržel orgán činný v trestním řízení podnět týkající se dané věci, na jehož základě byly vyžádány nové listinné důkazy a informace z nich byly vyhodnocovány, přičemž bez jejich vyhodnocení nebylo možno vyloučit ani variantu pokračování v předmětném trestním řízení. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. 6 As 338/2016. Žalovaný dále uvedl, že i v případě neexistence reálné možnosti pokračování v trestním řízení by na požadované informace dopadala výluka daná § 11 odst. 6 informačního zákona.
13. Odmítl námitku žalobce, že by napadené rozhodnutí vnášelo do řízení nové argumenty či bylo nepřezkoumatelné; měl naopak za to, že v něm dostatečně odůvodnil, jaký dopad by mělo poskytnutí požadovaných informací na schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet, odhalovat a příp. stíhat trestnou činnost s ohledem na schopnost získávat potřebné důkazy a poznatky.
14. Žalovaný uvedl, že Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že poskytování informací bude v přípravném trestním řízení spíše výjimkou než pravidlem. Připomněl, že žalobce je s předmětnou trestní kauzou poměrně detailně obeznámen, což omezilo míru zobecnění prostřednictvím vyloučení pouze části informací.
15. K žalobní námitce týkající se zásahu do práv třetích osob uvedl, že § 8a trestního řádu představuje zvláštní důvod pro omezení práva na informace, byť je z procesního hlediska žádost vyřizována postupem podle informačního zákona. Zdůraznil, že dílčí nesprávný závěr týkající se presumpce neviny, popř. otázka dehonestace osoby zveřejněním informace, že tato byla podezřelá ze spáchání trestného činu, není pro věc rozhodující.
16. Zopakoval, že z žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je zřejmé, na základě jakých úvah správní orgány dospěly k závěru, že v dané věci převyšuje právo na ochranu práv třetích osob a veřejné bezpečnosti nad právem na informace. Dodal, že ani nelze dovodit, že by účelem žádosti žalobce byla kontrola výkonu veřejné moci.
17. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl v plném rozsahu jako nedůvodnou.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

18. Osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 11. 2017 ztotožnila s důvody, pro něž bylo poskytnutí informací prvostupňovým správním orgánem a následně žalovaným odmítnuto.
19. Osoba zúčastněná na řízení odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Souhlasila s tím, že by poskytnutí požadovaných informací mohlo vést ke znehodnocení existujících důkazních prostředků a zmaření účelu trestního řízení tím, že by byla ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat a odhalovat trestnou činnost. Poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2014, č. j. 6 A 245/2010-41, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013-36. Zdůraznila, že potřeba ochrany taktických postupů policejního orgánu přesahuje meze konkrétního řízení. Trvání předmětného řízení, stejně jako případná možnost obnovení trestního řízení nejsou podmínkou pro odepření informací dle § 11 odst. 6 informačního zákona, protože úvahy o pravděpodobnosti obnovení řízení měla za bezpředmětné.
20. Rovněž tak souhlasila s názorem žalovaného, že pokud jde o ohrožení práv třetích osob a narušení ochrany totožnosti osob v přípravném řízení, je tím dán důvod pro neposkytnutí informací podle § 11 odst. 6 informačního zákona. Uvedla, že žalobcem požadované informace se týkají procesní strategie a právních úvah v rámci obchodního sporu mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem. Souhlasila s žalovaným, že je třeba hodnotit, které informace umožňují ztotožnit chráněnou osobu, přičemž okruh takových informací není vyčerpán údaji o jménu a příjmení, ale zahrnuje i údaje o pracovním zařazení, vykonávaných funkcích či konkrétní provozované činnosti. Dodala, že na rozdíl od řízení před soudem je přípravné trestní řízení zásadně neveřejné, tudíž je argumentace žalobce analogií s trestními rozsudky nepřiléhavá.

V.

Replika žalobce

21. V replice ze dne 31. 8. 2018 žalobce uvedl, že s vyjádřením žalovaného nesouhlasí, zejména s jeho tvrzeními o vyžádání si nových listinných důkazů, rozsahu požadovaných informací a možnosti ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení kvůli tomu, že představitelé žalobce by mohli vystupovat jako svědci. K tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2009, č. j. 3 Ads 123/2008. Žalobce dále v reakci na to, že žalovaný argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 125/2013-50, a zdůraznil, že v případě žalobcovy žádosti bylo trestní řízení i řízení o stížnosti proti usnesení o odložení věci skončeno. Zopakoval, že úvahy žalovaného a prvostupňového správního orgánu ohledně možnosti pokračování v trestním řízení byly zcela hypotetické. Žalobce nesouhlasil, že by skutečnost, že je s kauzou velmi dobře obeznámen a že vede spor před obecnými soudy s osobou zúčastněnou na řízení, měla mít vliv na poskytnutí požadovaných informací. Uvedl, že poskytnutí informací se hodnotí podle požadovaných informací, nikoli podle osoby žadatele.
22. Žalobce nesouhlasil ani s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení. Judikaturu, na kterou osoba zúčastněná poukázala, považoval za nepřiléhavou a jí provedený výklad podmínky § 11 odst. 6 informačního zákona označil za extenzivní.

VI.

Obsah správního spisu

23. V žádosti ze dne 5. 5. 2017, podané podle informačního zákona a trestního řádu, žalobce po prvostupňovém správním orgánu požadoval dokumenty a informace týkající se trestního řízení vedeného pod č. j. NCOZ-1670-145-TČ-2016-412102.
24. Součástí správního spisu je dále poskytnutí informace ze dne 22. 5. 2017, kterým prvostupňový správní orgán poskytnul žalobci pouze částečně informace požadované žalobcem [konkrétně ty, které žalobce vypočetl v bodech 3), 4), 5) a 7) žádosti] a sdělil, z jakého důvodu nelze poskytnout informace požadované žalobcem v bodě 8) žádosti. Ke zbylým bodům žádosti prvostupňový správní orgán uvedl, že k této otázce vydal povinný subjekt rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, které bylo žadateli poskytnuto pod č. j. NCOZ-5074-4/ČJ-2017-4100PI.
25. Prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne 22. 5. 2017, č. j. NCOZ-5074-4/ČJ-2017-4100PI, žádost žalobce v bodech 1), 2) a 6) částečně odmítl podle § 15 odst. 1 informačního zákona a na základě § 8a a § 11 odst. 6 informačního zákona, § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů a § 8a odst. 1 trestního řádu a ustanovení § 81 a § 135 občanského zákoníku. V odůvodnění uvedl, že nejprve posuzoval, zda v dané věci probíhá trestní řízení. Trestní řízení bylo ukončeno ve fázi přípravného řízení, v němž dle trestního řádu platí zákaz zveřejňování informací umožňující zjištění osoby, proti které se řízení vede, poškozeného, zúčastněné osoby či svědka. Upřesnil, že prvostupňovému správnímu orgánu bylo po vydání usnesení o odložení této věci doručeno podání nejasné povahy, jehož obsah je ve stadiu vyhodnocování; proto tuto věc, i když byla pravomocně ukončena, nepovažoval za ukončenou meritorně. Zdůraznil, že žalobcem požadované informace vznikly činností policie při ochraně majetku a předcházení trestné činnosti a jejich součástí jsou údaje vedoucí k identifikaci konkrétních právnických osob, které byly v souvislosti s touto kauzou prověřovány. Součástí požadovaných dokumentů jsou též osobní údaje osob figurujících v dané kauze ať již v pozici podezřelých nebo potenciálních svědků v rozsahu základních identifikačních údajů, údajů o jejich pracovním životě a přímé citace jejich výpovědí včetně subjektivních hodnocení vyšetřovaných skutečností. Dále uvedl, že žalobce není subjektem s právem nahlížení do spisu a současně mu nelze sdělovat postup policejního orgánu, neboť by tím mohla být ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost; požadované dokumenty přitom obsahují informace o úkonech a postupech orgánů činných v trestním řízení. Zkoumal, zda poskytnutí informací nemůže zmařit předmět a účel trestního řízení, porušit presumpci neviny a ohrozit práva třetích osob. Uvedl, že zde dochází ke střetu dvou základních práv, a to práva na ochranu osobnosti a osobních údajů a politického práva na informace, proto provedl test veřejného zájmu. Prvostupňový správní orgán dospěl k tomu, že zveřejnění informací by představovalo citelný zásah do osobnostních práv v kauze figurujících osob (zásah do soukromí spojováním osob s neprokázanými obviněními, ale i osob, které podaly vysvětlení, neboť z dokumentů lze zjistit, od koho a jaké informace byly v trestním řízení získány); zásah do práva na ochranu pověsti právnických osob, mohlo by taktéž dojít k obrovským ekonomickým dopadům v důsledku zveřejnění požadovaných dokumentů (okamžité zesplatnění dluhopisů); k možnému zhoršení investičního ratingu poškozeného a zároveň k ohrožení všech dříve vydaných dluhopisů, které jsou veřejně obchodovatelné na lucemburské a české burze cenných papírů v řádech miliard Kč; mohly by významným způsobem poškodit dobré jméno poškozeného a způsobit obrovské ekonomické dopady na rozpočet České republiky. Uzavřel tedy, že v dané věci převažuje právo na ochranu pověsti právnických osob, ochranu osobnosti a ochranu osobních údajů nad právem veřejnosti na informace;

přičemž takový zásah není v dané věci odůvodněn naléhavou společenskou potřebou. Naopak neposkytnutí informací je odůvodněno naléhavou společenskou potřebou, a to rolí státu při odhalování a stíhání trestných činů. I v případě znečištění osobních údajů by žalobce získal informace o činnosti, majetkových poměrech, finančních operacích a podnikatelských aktivitách třetích osob; nelze tak prostřednictvím zákona o informacích obcházet povinností mlčenlivosti.

26. O odvolání žalobce, v němž bylo argumentováno obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že podle informačního zákona je možné požadovat i informace z trestního řízení, což žalobci nebylo odpíráno. Ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona představuje výjimku z poskytování informací; tato výlučka obsahuje dvě normy, z nichž první slouží k ochraně práv třetích osob a druhá k ochraně schopnosti orgánů činných v trestním řízení plnit úkoly v oblasti trestněprávní represe, přičemž toto ohrožení nemůže být pouze hypotetické, nýbrž musí být s určitou mírou pravděpodobnosti přítomno. Taktéž poukázal na tzv. nejasné podání v trestním řízení, jehož obsah je vyhodnocován a může vést k obnovení trestního řízení; přičemž poskytnutím požadovaných informací by se zhoršila možnost orgánů činných v trestním řízení získávat a provádět další důkazní materiál. Nejedná se tak o zcela hypotetickou možnost obnovy trestního řízení. Žalovaný uvedl, že uplatnění výlučky podle ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona je na místě, neboť požadované dokumenty obsahují informace způsobilé ovlivnit chování potencionálních podezřelých vůči některým důkazům v návaznosti na zjištěné kroky policejního orgánu způsobem, který by značně ztížil možnost získání dalších důkazních prostředků a ve svém důsledku ohrozil schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat a odhalovat trestnou činnost. Žalovaný shledal určité nedostatky v odůvodnění prvostupňového správního orgánu, pokud jde o zásah do práv třetích osob, ovšem nikoli takové, aby nebylo zřejmé, že vymezený skutkový důvod byl subsumován pod § 11 odst. 6 informačního zákona a aby se žalobce proti nim kvůli jejich vágnosti nemohl věcně bránit. Konstatoval, že poskytování informací o osobách z přípravného trestního řízení bude vždy spíše výjimkou než pravidlem, a odkázal na § 8a trestního řádu. Provedený test veřejného zájmu prvostupňovým správním orgánem žalovaný korigoval tak, že poskytnutím informací by mohlo dojít k zásahu do dalších ústavně zaručených práv jako práva na ochranu soukromí, práva zaručených čl. 26 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný uzavřel, že je zapotřebí odmítnout poskytnutí požadovaných dokumentů žalobci jako celek, a to zejména s ohledem na pokračování trestního řízení.

VII.

Ústní jednání konaná před Městským soudem v Praze dne 9. 3. 2020 a dne 8. 6. 2020

27. Na v pořadí prvním ústním jednání konaném dne 9. 3. 2020 soud konstatoval, že mu nebyl ve věci předložen kompletní spisový materiál tak, aby na jeho základě mohl soud řádně zjistit skutkový stav věci. Proto soud vyzval žalovaného usnesením k doplnění správního spisu, zejména o dokumenty, které správní orgány odepřely žalobci ve věci poskytnout; a taktéž k doplnění tzv. nejasného podání, na jehož obsah správní orgány ve svých rozhodnutích odkazují s tím, že po prošetření v něm sdělených informací lze uvažovat o pokračování v trestním řízení. Jelikož žalovaný neměl na ústním jednání soudem požadované dokumenty k dispozici, soud mu poskytl lhůtu pro jejich doložení a ústní jednání za tímto účelem odročil.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

28. Podáním ze dne 18. 3. 2020 žalovaný soudu veškeré požadované doklady zaslal a současně požádal podle § 45 odst. 3 s. ř. s. o vyloučení předložených listin z nahlížení zejména ve smyslu § 8a odst. 1 trestního řádu, a to z důvodu ochrany informací o trestním řízení, jelikož předložené listiny obsahují údaje způsobilé narušit práva na ochranu osob v něm uvedených a pokyn dozorujícího státního zástupce je navíc vnitřním pokynem státního zástupce vůči policejnímu orgánu.
29. Soud po prostudování žalovaným předložených dokumentů dospěl k závěru, že jejich zveřejněním by mohlo dojít k ohrožení či vážnému narušení činnosti policie, a proto přistoupil dle § 45 odst. 3, 4 s. ř. s., k jejich vyloučení z nahlížení.
30. Žalobce podáním ze dne 3. 6. 2020 jednak setrval na svých právních závěrech ve věci, a rovněž tak nesouhlasil s argumenty žalovaného, pro které by měly být dotčené listiny vyloučeny z nahlížení.
31. Na ústním jednání konaném dne 8. 6. 2020 právní zástupce žalobce trval na možnosti seznámit se s listinami doloženými do spisu žalovaným, neboť jinak bude zasažen na právu řádně se ve věci k důkazům vyjádřit. Na druhé straně žalovaný i osoba na řízení zúčastněná setrvali na požadavku odepřít žalobci možnost nahlížet do dotčených dokumentů. Soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (zejm. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 As 58/2016-45, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 2 As 31/2007-107, či ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101) a na základě principu proporcionality zvažoval způsob, jímž by zajistil ochranu věcného obsahu informací chráněných podle zvláštních zákonů a přitom v co nejmenší míře omezil procesní práva žalobce. Předsedkyně senátu konstatovala, že při vyžádání potřebné spisové dokumentace, byl žalovaný vyzván dle § 45 odst. 3 s. ř. s. k označení těch částí spisového materiálu, které obsahují utajované informace chráněné zvláštním zákonem či jiné informace chráněné podle zvláštních zákonů, což učinil. Zároveň poukázala na § 45 odst. 4 s. ř. s., ve znění účinném ode dne 1. 7. 2017, kde se uvádí, že *z nahlížení nelze vyloučit části spisu uvedené v odstavci 3, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz soudem. Z nahlížení nelze dále vyloučit ani ty části spisu, do nichž měl účastník právo nahlížet v řízení před správním orgánem. Písemnosti nebo záznamy, které byly v řízení před správním orgánem uchovávány odděleně mimo spis a na něž se nevztahovala ustanovení o nahlížení do spisu, lze poskytnout k nahlížení jen tehdy, pokud předseda senátu rozhodne, že tím nemůže dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie. Před rozhodnutím si předseda senátu vyžádá vyjádření orgánu, který informace obsažené v těchto písemnostech nebo záznamech poskytl.* Předsedkyně senátu tedy následně vážila, zdali žalobci s ohledem na charakter chráněných informací v dané věci poskytne k nahlížení i tyto listinné důkazy. Po prostudování listin shledala, že usnesení, kterým bylo rozhodnuto o odložení věci ze dne 29. 12. 2016, č. j. NCOZ-1670-249/TČ-2016-412102; jakož i usnesení, jímž bylo rozhodnuto o stížnosti poškozeného ze dne 6. 4. 2017, č. j. 2 NZN 215/2016 – 238; pokyn státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 20. 4. 2017; trestní oznámení doručené dne 25. 4. 2017 Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze; a kopie protokolu o nahlížení do spisu ze dne 20. 12. 2016 nemohou být zveřejněny, jelikož jsou v nich obsaženy informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení, které se týkají předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, a jejich poskytnutí by ohrozilo práva třetích osob a současně též schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.

Přičemž zásadní je zároveň i skutečnost, že veškeré výše uvedené dokumenty jsou spolu natolik vzájemně obsahově provázané, že v nich obsažené jednotlivé konkrétní údaje podstatné pro trestní řízení jsou v nich rozvíjeny a doplňovány. Předsdkyně senátu zároveň dospěla k závěru, že pokud by došlo ke zveřejnění žalobcem požadovaných informací, a to i v anonymizované podobě, došlo by zveřejněním těchto informací k ohrožení činnosti orgánů činných v trestním řízení, neboť z nich lze dovodit způsob, jakým policejní orgány v dané kauze získávají důkazy, čímž by následně byla ztížena možnost orgánů činných v trestním řízení získat další poznatky; zveřejněním požadovaných informací by rovněž bylo zasazeno do ekonomické sféry osoby zúčastněné na řízení (informace obsahují popis jejích vnitřních mechanismů v rámci obchodní strategie a vedení sporu ze smlouvy o dodávce lokomotiv z roku 2004 se žalobcem). Předsdkyně senátu proto přistoupila na ústním jednání toliko ke sdělení podstatného obsahu dotčených listin. Konkrétně konstatovala, že v usnesení, kterým bylo rozhodnuto o odložení věci ze dne 29. 12. 2016, č. j. NCOZ-1670-249/TČ-2016-412102, byla popsána geneze sporu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, počínající uzavřením kupní smlouvy v roce 2004 o dodání lokomotiv, poté uzavírání řady dodatků k dané smlouvě, přes zahájení rozhodčího řízení mezi smluvními stranami (žalobce a osoby na řízení zúčastněné) až po vydání rozhodčího nálezu ve věci a podání žaloby osobou zúčastněnou na řízení k soudu na zrušení rozhodčího nálezu. K doloženému usnesení, jímž bylo rozhodnuto o stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti usnesení o odložení věci ze dne 6. 4. 2017, č. j. 2 NZN 215/2016 – 238, uvedla, že v něm Nejvyšší státní zastupitelství podrobně zopakovalo situaci okolo sporu žalobce a osoby zúčastněné na řízení, velmi pečlivě vysvětlilo právní povahu jednání kladeného za vinu žalobci a poukázalo na konkrétní skutečnosti, jež brání vzniku trestní odpovědnosti určitých osob v dané věci. Z protokolu o nahlížení do trestního spisu ze dne 20. 12. 2016 vyplývá, jaká konkrétní osoba, kterého dne, do spisu nahlížela a jaké konkrétní listiny si ze spisu ofořila. Dále v trestním oznámení doručeném dne 25. 4. 2017 Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze jsou zcela konkrétním, jednoznačným způsobem doplněny ty skutečnosti, které byly v předchozích usneseních orgánům činným v trestním řízení vytýkány jako chybějící pro právní posouzení sporných jednání jako trestných činů. A pokyn státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 20. 4. 2017 obsahuje jednoznačně formulované konkrétní pokyny pro policejní orgán, co a jakým způsobem je zapotřebí z výše uvedeného trestního oznámení prošetřit a jak po procesní stránce v řízení nadále postupovat.

VIII.

Řízení před Městským soudem v Praze a před Nejvyšším správním soudem

32. Městský soud v Praze v dané věci rozhodl rozsudkem ze dne 8. června 2020, č. j. 5 A 152/2017 – 130, jímž ve výroku pod bodem I. žalobu zamítl a ve výročí pod body II. a III. rozhodl o nákladech řízení účastníků řízení. Městský soud v odůvodnění rozsudku dospěl k závěru, že v dané věci nebylo možné poskytnout žalobci požadované informace na základě výjimky zakotvené v § 11 odst. 6 informačního zákona a § 8a trestního řádu, jelikož by tím byla ohrožena práva třetích osob, a rovněž tak i schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat, odhalovat a stíhat trestnou činnost. Postup správních orgánů, které odmítly poskytnout žalobci veškeré požadované informace, městský soud považoval za správný, a proto žalobu žalobce zamítl.
33. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. září 2022, č. j. 4 As 227/2020 – 70 (dále též „zrušující rozsudek“), shora uvedený rozsudek městského soudu

zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že městský soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí nezajistil dostatečnou ochranu práv žalobce v soudním řízení, když ve věci neprovedl úplný soudní přezkum. Zdůraznil, že za situace, kdy žalobci ve správním i soudním řízení zůstaly utajeny podstatné skutečnosti pro vydání rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace, kdy neznalost obsahu konkrétních listin žalobce omezovala, či mu dokonce znemožňovala, aby proti žalobou napadenému rozhodnutí účinně argumentoval, byl městský soud povinen zkoumat postup a důvody napadeného rozhodnutí v úplnosti, tj. i nad rámec žalobních bodů, a to zejména ve vztahu k provedení testu proporcionality práva na informace s omezením žalobcova práva na informace. Nejvyšší správní soud pak městský soud s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994 sp. zn. Pl. ÚS 4/94 zavázal právním názorem, aby předně ve věci posoudil, jak (z materiálního hlediska) byl žalobce na svém právu na informace omezen; a následně, aby přistoupil k testu proporcionality a provedl jeho hodnocení prostřednictvím kritérií: 1) vhodnosti, 2) potřebnosti, 3) porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv; rovněž tak byl soud zavázán posoudit, zdali již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí učinil řádně test proporcionality a omezení poskytnutí informací provedl v souladu s jeho výsledkem.

34. Vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu je městský soud při novém projednání věci vázán dle § 110 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“).
35. Žalovaná ve vyjádření ze dne 18. 10. 2022 odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017 sp. zn. IV. ÚS 3208/16, s tím, že k provedení testu proporcionality postačuje základní a bezformální úvaha splňující požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti. Žalovaný byl přesvědčen, že test proporcionality není soudy běžně používán a je vyhrazen v zásadě případům abstraktní kontroly ústavnosti.
36. Žalobce ve vyjádření ze dne 17. 3. 2023 konstatoval, že Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku dal najevo, že řada důvodů obsažená v žalobou napadeném rozhodnutí není relevantní, jelikož nesouvisí s ochranou práv třetích osob před neoprávněným zveřejňováním údajů o jejich osobě. Vytkl žalovanému, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nesprávně založil na existenci „nejasného podání“ (nyní již více než pět let starého), kvůli němuž mělo hrozit obnovení trestního řízení; dále na tvrzení o ohrožení činnosti orgánů činných v trestním řízení, ale dle žalobce toto nesouvisí s otázkou neoprávněného uveřejňování údajů dle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod upravujícího právo na soukromí; taktéž měl za irrelevantní názory žalovaného, že zveřejnění požadovaných informací by mělo způsobit zásah do ekonomické sféry osoby na řízení zúčastněné (nejde o otázku soukromí). Žalobce byl přesvědčen, že s ohledem na množství neposkytnutých informací, bylo lze poskytnout alespoň jejich dílčí části, jichž se střet práva na informace a práva na soukromí netýká. K právnímu posouzení věci uvedl, že omezení poskytnout informace je třeba vykládat restriktivním způsobem a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 18/2009, sp. zn. 3 Ads 33/2006, poté uvedl, že v dané věci mu měly být požadované informace poskytnuty, neboť je splněn tzv. test proporcionality; konkrétně 1) test vhodnosti, jelikož bylo požádáno o informace týkající se způsobu skončení daného řízení, kdy informační zákon počítá s poskytnutím informací, které umožňují ověřit činnost orgánů činných v trestním řízení; 2) test potřebnosti, když zákon nezná jiný institut, který by umožňoval získat požadované informace, a zároveň se informace týkají již skončeného trestního řízení; 3) test

poměrování, byť prvostupňový správní orgán zmiňuje v rozhodnutí možnost zásahu do pověsti právnických osob a jejich postavení na trhu, žalobce akcentoval, že osoba na řízení zúčastněná je vlastněna a ovládána státem, sama je i povinným subjektem ve smyslu informačního zákona; dovodil proto, že osoba na řízení zúčastněná se nemůže dovolávat svého soukromí, zejména za situace, pokud by byl prověřován v řízení i žalobce. Žalobce zásadně nesouhlasil s nepřezkoumatelným tvrzením správních orgánů, že by poskytnutím požadovaných informací mohla být narušena presumpce neviny v trestním řízení. Odkazem na rozhodčí nález v kauze Diag Human a Čapí hnízdo žalobce demonstroval možnost zneužití trestního řízení ze strany státu. Žalobce taktéž požadoval, aby soud provedl důkaz listinami z trestního řízení, a to trestním oznámením a pokynem vrchního státního zástupce, které jsou neoprávněně vyloučeny z nahlížení.

37. Osoba na řízení zúčastněná ve vyjádření ze dne 19. 5. 2023 rovněž provedla výklad testu proporcionality v dané věci. Ke kritériu 1) testu - vhodnosti uvedla, že bylo splněno, jelikož poskytnutím požadovaných informací by došlo k hrubému zásahu do ústavního práva třetích osob na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních údajů, jedná se o informace o osobách, které podávaly vysvětlení, skutečnosti, které byly ze strany těchto osob sděleny (a to i ze strany osoby na řízení zúčastněné); došlo by i k neoprávněnému zvýhodnění třetí osoby, která by získala informace, jejichž následné zneužití by mohlo vést k ekonomickým ztrátám osoby na řízení zúčastněné a jejímu znevýhodnění vůči konkurentům. Za zcela nepřijatelnou označila situaci, kdy by došlo ke zveřejnění informací o tom, že určitá osoba byla podezřelá ze spáchání trestného činu, aniž by na tomto zveřejnění byl veřejný zájem; výsledek samotného trestního řízení označila v tomto směru za irelevantní. Ke kritériu 2) testu - potřebnosti uvedla, že právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním či jiným zneužíváním údajů o své osobě společně s právem podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost je nutno v dané věci upřednostnit před právem na poskytnutí informací. Upozornila, že se jedná o informaci požadovanou nikoli ve veřejném, nýbrž v soukromém zájmu žalobce, což je v rozporu s účelem informačního zákona. A ke kritériu 3) testu - přiměřenosti uvedla, že právo na informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod nelze upřednostnit nad právem před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě a právem podnikat podle čl. 10 odst. 3 a čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. S ohledem na provázanost žádostí požadovaných dokumentů odmítla možnost poskytnout jejich anonymizované znění či dílčí pasáže. K odkazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 18/2009 vysvětlila, že předmětem odkazovaného řízení byly informace, které byly „skutečnostmi prověřovanými v rámci vedeného trestního řízení“ a nikoli „dokumenty pořízené v trestním řízení“, jež vznikly jako produkt trestního řízení (jako v nyní posuzované věci). Druhý žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 33/2006 označila za zcela nepřiléhavý, neboť v něm bylo rozhodováno o odlišné věci.
38. Národní centrála proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování podáním ze dne 25. 5. 2023 k dotazu soudu uvedla, že důvody pro neposkytnutí žalobcem požadovaných dokumentů trvají, a proto nadále požaduje jejich vyloučení z nahlížení dle § 45 odst. 3 s. ř. s.
39. Žalobce ve vyjádření ze dne 2. 6. 2023 nesouhlasil s neurčitým provedením testu proporcionality osoby na řízení zúčastněné. Ke kritériu 1) testu - vhodnosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 105/2010, kde tento soud připustil, že

informování veřejnosti o činnosti orgánů činných v trestním řízení je zajištěno prostřednictvím poskytování rozhodnutí vydaných v trestním řízení. Odmítl i kritérium 2) testu - potřebnosti provedené osobou na řízení zúčastněnou, jelikož v dané věci je poskytnutí požadovaných informací prostřednictvím informačního zákona jediným prostředkem, jak tyto informace získat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 142/2013). A co se týče osobou na řízení zúčastněnou předestřené kritéria 3) testu - poměrování žalobce zdůraznil, že jej osoba na řízení zúčastněná ve vyjádření vůbec neprovedla, neboť jen bez dalšího uvedla, že nelze upřednostnit právo na informace nad právem ochrany před neoprávněným zveřejňováním údajů. Žalobce namítal, že není jisté, o jakých (cích) právech osoba na řízení zúčastněná v testu hovoří, zřejmě se jedná o ni samu; nicméně žádost o poskytnutí informací nesměřovala vůči osobě na řízení zúčastněné. Dále žalobce označil za absurdní tvrzení osoby na řízení zúčastněné, že informace o tom, že je nějaká osoba podezřelá ze spáchání trestného činu je dehonestující a způsobí ohrožit její vážnost a čest. Taktéž upozornil, že nepožadoval poskytnout informace týkající se obchodního tajemství osoby na řízení zúčastněné, což ani nebylo v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedeno. Svou předchozí argumentaci podporující jeho návrh na příp. anonymizaci dokumentů podpořil odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 64/2013. Závěrem nesouhlasil s výkladem judikatury, na kterou odkázal ve svém předchozím vyjádření, a jež zaujala osoba na řízení zúčastněná.

X.

Ústní jednání konané před Městským soudem v Praze dne 7. 6. 2023

40. Na v pořadí třetím ústním jednání ve věci konaném dne 7. 6. 2023 právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku, stručně uvedl zásadní a již v žalobě uplatněné námítky. Požadoval k důkazu provést listiny, které jsou založeny ve správním spise, ale jsou nesprávně vyloučeny z nahlížení, zejména trestní oznámení a pokyn vrchního státního zástupce. Taktéž požadoval provést k důkazu článek ze dne 21. 9. 2022, který byl přílohou vyjádření žalobce ze dne 17. 3. 2023, jímž měl v úmyslu ilustrovat, že ze strany státních subjektů může docházet k pokusům zneužívat trestní řízení. Dále soudu předložil listiny ze spisu vedeného před Obvodním soudem pro Prahu 1, týkající se rozhodčího řízení mezi žalobcem a osobou na řízení zúčastněnou, a to konkrétně vyjádření žalobce ze dne 11. 4. 2017, emailovou korespondenci a stanoviska rozhodce k námítce podjatosti. Tyto listiny žalobce na ústním jednání založil do soudního spisu a prokazoval jimi, že osoba na řízení zúčastněná disponuje dokumenty z trestního řízení, které pak předkládá v rámci civilního řízení (ve sporu o rozhodčí nález).
41. Žalovaný rovněž na ústním jednání setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na svá písemná vyjádření ve věci.
42. Osoba na řízení zúčastněná rovněž setrvala na svém procesním stanovisku, odkázala na předchozí vyjádření učiněná v řízení a odmítla, že by v rámci civilního řízení předkládala k důkazu listiny pocházející z trestního řízení.
43. Soud na ústním jednání usnesením zamítl pro nadbytečnost provedení veškerých (shora uvedených) žalobcem nově navržených důkazů, jelikož pro právní posouzení věci, k němuž byl soud ve zrušujícím rozsudku zavázán, tj. k provedení testu proporcionality, není zapotřebí doplňovat rozhodný skutkový stav (viz níže uvedené právní posouzení věci). Soud dále k návrhu žalobce na provedení důkazu listinami založenými v části spisu,

kteřá je vyloučena z nahlížení konstatuje, že dotčené listiny byly z nahlížení vyloučeny usnesením ze dne 14. 5. 2020; přičemž soud ani v mezidobí tento názor nezměnil.

IX.

Posouzení žaloby

44. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 s. ř. s.
45. Žaloba je důvodná.
46. Soud považuje za důležité zopakovat, že je při rozhodování ve věci vázán právním názorem obsaženým ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že byť se městský soud ve svém rozsudku vypořádal s žalobními námitkami, byl povinen v dané věci, kdy žalobci zůstaly podstatné skutečnosti pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí utajeny, zkoumat postup a důvody žalobou napadeného rozhodnutí v úplnosti, tj. i nad rámec uplatněných žalobních bodů. Soud tedy tak jako v předchozím svém rozhodnutí jednotlivé žalobcem uplatněné námitky vypořádává následovně:
47. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
 48. Podle § 8a informačního zákona *informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*
 49. Podle § 11 odst. 6 informačního zákona *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena.*
 50. Podle § 12 informačního zákona *všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.*
 51. Podle § 8a odst. 1 trestního řádu *při poskytování informací o své činnosti veřejnosti orgány činné v trestním řízení dbají na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisejí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (§ 2 odst. 2). V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka.*
 52. Podle § 8a odst. 2 trestního řádu *při poskytování informací podle odstavce 1 orgány činné v trestním řízení zvlášť dbají na ochranu osobních údajů a soukromí osob mladších 18 let.*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

53. Podle § 8a odst. 3 trestního řádu *orgány činné v trestním řízení informují o své činnosti veřejnost poskytováním informací podle odstavce 1 veřejným sdělovacím prostředkům; poskytnutí informací odepřou z důvodů ochrany zájmů uvedených v odstavcích 1 a 2. Vyhradí-li si v přípravném řízení státní zástupce právo poskytnout informace o určité trestní věci, může je policejní orgán poskytnout jen s jeho předchozím souhlasem.*
54. Žalobce předně namítal, že požadoval informace týkající se trestního řízení, které bylo v době podání žádosti skončeno, a že možnost obnovy trestního řízení nelze podřadit pod skutečnosti, které by měly dopad na schopnost orgánů činných v trestním řízení jednat, tedy pod výluky § 11 odst. 6 informačního zákona. Namítal rovněž, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, v čem je ve věci dána vysoká míra pravděpodobnosti obnovy trestního řízení.
55. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že prvostupňový správní orgán byl povinen informace vyplývající z provedeného trestního řízení poskytnout již na základě skutečnosti, že došlo k ukončení trestního řízení, ve kterém žalobcem požadované informace vznikly. Z jazykového znění zákonného ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona rozhodně nevyplývá žádné časové ohraničení doby, po kterou by orgány činné v trestním řízení nebyly povinny poskytovat informace z trestních řízení či naopak byly. Podstatným pro poskytnutí informací získaných v rámci trestního řízení je zjištění, že se nejedná o informace, jimiž by bylo možno ohrožit práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Správním orgánům tedy ani ukončením trestního řízení automaticky bez dalšího nevzniká zákonná povinnost poskytnout informace z proběhlého trestního řízení.
56. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016-55, ve kterém se v bodě [22] odůvodnění právě k § 11 odst. 6 informačního zákona uvádí, že „[p]ředmětné ustanovení vylučuje poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na to, zda se týkají probíhajícího, ukončeného nebo dokonce nezahájeného trestního řízení. Předpokladem odepření informací je skutečnost, že by poskytnutím informace mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Tento důvod bezpochyby patří mezi legitimní důvody omezující právo na informace podle čl. 17 odst. 4 Listiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013 – 36). Rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informace však musí být v tomto směru náležitě odůvodněné tak, aby z něj bylo možné seznat, jaké zájmy by byly poskytnutím informace ohroženy.“ V dané věci žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí správně vyložil text zákonného ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona, když konstatoval, že žalobcem požadované dokumenty mu nelze předložit, jelikož tyto obsahují informace způsobilé ovlivnit chování potenciálních podezřelých vůči důkazům v návaznosti na zjištěné kroky policejního orgánu způsobem, který by značně ztížil možnost získání dalších důkazních prostředků, což by ve svém důsledku vedlo k ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení vyhledávat a odhalovat trestnou činnost (viz strany 7 až 9 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí). Jak uvedeno výše nelze citované zákonné ustanovení vyložit tak, že okamžikem skončení trestního řízení je nutno bez dalšího zveřejnit veškeré informace v něm zjištěné. Soud v dané věci shodně se správními orgány shledal existenci předpokladu, že by poskytnutím žalobcem požadovaných dokumentů mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat

trestnou činnost. Soud má za nedůvodnou i námitku žalobce týkající se nedostatečného odůvodnění pravděpodobnosti obnovy trestního řízení, když žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí srozumitelným způsobem vysvětlil, že možnost obnovy trestního řízení je úzce spojena s tzv. nejasným podáním (tj. trestním oznámením), které je teprve orgány činnými v trestním řízení vyhodnocováno. Nicméně z trestního oznámení je zřejmé, že informace v něm obsažené se týkají předmětného trestního řízení a mají skutečně velmi vážný charakter; pokud by byly údaje v trestním oznámení potvrzeny, zajisté by měly zásadní dopad i na skončené trestní řízení. Přičemž v řízení o poskytnutí informací je vždy zapotřebí mít na zřeteli a pečlivě vážit text odůvodnění odmítavého rozhodnutí tak, aby z něj nebylo možné učinit a ani odvodit další zamýšlený postup orgánů činných v trestním řízení či umožnit konkrétní identifikaci osob.

57. Žalobce dále nesouhlasil s odepřením informací pro jejich vypovídací hodnotu o metodice postupu policie při prověřování trestné činnosti. Pokud žalobce upozorňoval na doplnění odůvodnění ze strany žalovaného s výtkou, že žalobce pak na rozšířenou argumentaci žalovaného nemohl v odvolání reagovat, soud zdůrazňuje, že rozhodnutí prvostupňového i druhostupňového správního orgánu ve správním řízení tvoří jeden celek. Tudíž žalovaný postupoval zcela správně, pokud ve svém rozhodnutí upřesňoval, upravoval a doplňoval předchozí odůvodnění učiněné prvostupňovým orgánem, např. na straně 9 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vysvětlil otázku presumpce neviny, zásahu do dobré pověsti a dopadů rozhodnutí do ekonomické sféry dotčených právnických osob, spolu s korekcí názoru správního orgánu prvního stupně; dále se na straně 8 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádal s námitkou, proč správním orgánem prvního stupně označený „seznam důkazů“ nelze žalobci poskytnout, když doplnil, že se nejedná o pouhý výčet důkazů, nýbrž z jejich soupisu lze dovodit vzájemnou časovou provázanost důkazů, která právě nese vypovídací hodnotu o metodice postupu policie při prověřování trestné činnosti, z čehož pak lze usuzovat na konkrétní pátrací postupy policie v dané věci (na jaké konkrétní důkazní prostředky se policejní orgán v dané věci zaměřuje, což pak může mít dopad na jednání podezřelých osob).
58. Soud nesdílí ani námitku nedostatečného zdůvodnění neposkytnutí informací ohledně způsobů získávání důkazů pro jejich utajení. V napadených rozhodnutích nebylo uvedeno, že by žalobci nebyly požadované informace poskytnuty z důvodu jejich označení za tajné. Naopak žalovaný logicky vysvětlil, že z informací, které žalobce požaduje, lze dovodit způsob, jakým policejní orgány získávají důkazy, jelikož obsahují kompletní výčet důkazů, zejména svědeckých výpovědí. Proto by poskytnutím informací ohledně provedených důkazů a z jejich časové provázanosti mohl žalobce zjistit konkrétní metodiku postupu policie při prověřování trestné činnosti. Žalobce by tak zjistil, na jaké konkrétní důkazní prostředky se při prošetřování dané věci policejní orgány zaměřují se zvýšenou intenzitou. Žalovaný pak uzavřel, že takováto informace je způsobilá ve svém důsledku ovlivnit chování potenciálních podezřelých vůči některým důkazům v návaznosti na zjištěné kroky policejního orgánu, jako např. výslech osoby, způsobem, který by možnost získání dalších poznatků značně ztížil.
59. Žalobce dále namítal nesprávný právní výklad zásady presumpce neviny správními orgány a nesprávné posouzení možného zásahu do dobré pověsti zveřejněním požadovaných informací. Soud konstatuje, že s ohledem na zásadu presumpce neviny musí být informace, které jsou poskytovány, formulovány tak, aby z nich nevyplývalo, že osoba, jejíž vina dosud nebyla vyslovena pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu v trestním řízení, je

pachatelem trestného činu. Správní orgány mají při poskytování informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení dále povinnost dbát na to, aby nebyla ohrožena práva třetích osob (§ 8a trestního řádu, § 11 odst. 6 informačního zákona). Soud přitakává žalobci i žalovanému, že formulace prvostupňového správního orgánu nebyla v tomto ohledu nejvhodnější. Nicméně jak uvedeno výše žalovaný správně názor prvostupňového orgánu týkající se presumpce neviny na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí korigoval. Soud se ztotožnil i s posouzením otázky případného ohrožení dobré pověsti osoby na řízení zúčastněné provedené žalovaným na straně 8 až 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde totiž uvedl, že součástí žalobcem požadovaných dokumentů jsou i informace z vnitřního prostředí společnosti o formování obchodní strategie včetně případných rizik, nastavení partnerské spolupráce mezi společnostmi, strategie postupu v řízení atp., což jsou vše skutečnosti, na jejichž základě se vytváří ratingové hodnocení konkrétních společností a jejich závazků. Soud zdůrazňuje, že správní orgány správně dbaly na to, aby poskytnutím požadovaných informací nebyla porušena zásada, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen, ani jinak zasaženo do práva na ochranu pověsti třetích osob, popř. do jiných práv těchto dotčených osob. Soud tedy nesdílí námitky žalobce směřující proti nesprávnému výkladu právní zásady presumpce neviny a ani proti nesprávnému posouzení možného zásahu do dobré pověsti právnických osob zveřejněním žalobcem požadovaných informací.

60. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že by poskytnutím informací mohlo dojít k zásahu do ekonomické sféry údajného poškozeného. Soud se však ztotožňuje s logickým vypořádáním otázky případného zásahu do ekonomické sféry údajného poškozeného (tj. osoby na řízení zúčastněné) v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný vysvětlil, v čem podle něj spočívá hrozba zásahu do ekonomické sféry údajného poškozeného (osoby na řízení zúčastněné), když jak uvedeno výše na straně 8 žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z názoru, že tím, že se požadované informace týkají i vnitřního prostředí osoby na řízení zúčastněné, mohly by ve svém důsledku mít negativní ekonomický dopad na jeho hospodaření.
61. Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně posoudil možnost postupu podle § 12 informačního zákona. Soud uvádí, že z § 12 informačního zákona vyplývá, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celého dokumentu, ale toliko důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Soud shledal, že správní orgány jednoznačně zjistily nezbytnost a konkrétní důvod vedoucí k omezení práva na takovouto informaci a posoudily, zda by omezením tohoto práva nedošlo k nepřiměřenému ohrožení zájmů chráněných jinými předpisy či zásahu do práv jiných osob. Dospěly přitom k závěru, že nejen že by z poskytnutých informací i po vyloučení údajů identifikujících osobu zúčastněnou bylo seznatelné, že se týkají právě této osoby, ale takto poskytnuté informace by rovněž ohrozily schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost a stíhat trestné činy. Soud se k uvedenému již vyjádřil výše, a proto na tomto místě pouze shrnuje, že se ztotožňuje s žalovaným, že postup podle § 12 informačního zákona nebyl v daném případě možný. Soud se se žalovaným ztotožňuje taktéž v tom, že tyto informace nelze účinně anonymizovat, neboť nejen žalobce, nýbrž i jakékoliv další osoby by z nich i po provedené anonymizaci mohly dovodit, že se jedná o informace týkající se právě osoby zúčastněné, a to včetně popisu jejích vnitřních mechanismů. Přičemž již toto samotné by bylo způsobilé zasáhnout do

ekonomické sféry osoby zúčastněné. Právní zástupce žalobce na ústním jednání dne 7. 6. 2023 upozornil na to, že soud na ústním jednání dne 8. 6. 2020 v rámci provedení dokazování každý z dokumentů vyloučených z nahlížení konkretizoval alespoň tak, že u něj uvedl spisovou značku a datum vyhotovení, čímž poskytl žalobci více informací, než žalovaný a zároveň z tohoto postupu žalobce dovozoval, že dokumenty (vyloučené z nahlížení) mohly být zpřístupněny v anonymizované formě. K tomuto soud uvádí, že žalobcem předešlá forma anonymizování dokumentů, tj. předložení dokumentů, z nichž by bylo zřejmé toliko datum vypracování a příslušná spisová značka, kdy již jejich celý další obsah by byl znečitelněn, by z logiky věci postrádal smysl. Žalobce v žádosti nežádal o sdělení data a spisové značky dokumentů, nýbrž požadoval jejich doložení (resp. doložení kopií těchto rozhodnutí), aby je mohl využít v civilním řízení.

62. Přes shora popsané správné úvahy správních orgánů stran možnosti ohrožení zákonem chráněných zájmů, soud zjistil, že správní orgány nedostatečně posoudily v řízení dotčené chráněné zájmy se zájmy konkurujícími. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku v bodech [49] a [50] konstatoval následující: *„V daném případě se správní orgány dovolaly výluky z poskytnutí požadované informace podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve spojení s § 8a trestního řádu (z důvodu ohrožení práv třetích osob a schopnosti orgánů činných v trestním řízení vyhledávat, odhalovat a stíhat trestnou činnost). Není však pochyb o tom, že v každém jednotlivém případě je třeba hodnotit naplnění podmínek této výluky a zabývat se nezbytností omezení práva na informace vyplývajícího z čl. 17 odst. 5 Listiny právě z důvodu této výluky. Tedy posuzovat, zda je zde naléhavá společenská potřeba omezení uvedeného základního práva. V tomto ohledu, a to tím spíše, aby bylo zachováno i stěžovatelčino právo na spravedlivý proces (viz výše), tudíž bylo třeba podrobit případné omezení stěžovatelčina práva na informace testu proporcionality [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94]. Jeho výsledkem je totiž závěr o nutnosti v konkrétním případě upřednostnit jedno z konkurujících si subjektivních práv (na informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny versus právo třetích osob na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě podle čl. 10 odst. 3 Listiny). Povinností městského soudu v nastalém případě tedy bylo posoudit, jak (z materiálního hlediska) byla stěžovatelka na svém právu na informace omezena.“*
63. Soud tedy dále hodnotil, jakým způsobem (z materiálního hlediska) byl žalobce na svém právu na informace omezen. Z žádosti žalobce na poskytnutí informace ze dne 5. 5. 2017 jednoznačně vyplývá, že důvodem jejího podání je vedení civilního řízení mezi žalobcem a osobou na řízení zúčastněnou před Obvodním soudem pro Prahu 1. Předmětem civilního řízení je spor o zrušení rozhodčího nálezu ve věci Rsp 1327/12 a žalobce má v úmyslu požadované dokumenty využít jako důkazní materiál právě v rámci civilního řízení. Tudíž neposkytnutím informací, resp. dokumentů z trestního řízení, byl žalobce omezen ve shromažďování důkazů pro (jiné) paralelně vedené civilní řízení.
64. Nejvyšší správní soud k provedení testu proporcionality ve zrušujícím rozsudku uvedl: *„Dále měl provést zmíněný test proporcionality, který je založen na třech kritériích: 1) vhodnosti, tj. v odpovědi na otázku, zda omezení základního práva umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva), 2) potřebnosti, tj. posouzení provedení opatření s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, a 3) porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv – tedy zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů (srov. např. výše citovaný nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94). Přitom měl zhodnotit i to, zda dříve i*

žalovaný provedl test proporcionality a provedl jej řádně a omezení poskytnutí informace provedl v souladu s jeho výsledkem.“

65. Soud veden závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu se nejprve zaměřil na test proporcionality provedený správními orgány; posuzoval proto řádnost jimi provedeného testu proporcionality, tj. zda v tomto případě existují důvody pro omezení přístupu k informacím podle informačního zákona, resp. zda existuje legitimní důvod na neposkytnutí požadované informace a zda neposkytnutí dané informace je tomuto legitimnímu důvodu přiměřené.
66. Plénium Ústavního soudu ve svém nálezu ze dne 12. 10. 1994 sp. zn. Pl. ÚS 4/94 se k jednotlivým kritériím, jimiž je test proporcionality posuzován vyslovil následovně: *„Vzájemné poměrování ve vzájemné kolizi stojících základních práv a svobod spočívá v následujících kritériích: Prvním je kritérium vhodnosti, tj. odpověď na otázku, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva). ... Druhým kritériem poměrování základních práv a svobod je kritérium potřeby, spočívající v porovnávání legislativního prostředku, omezujícího základní právo resp. svobodu, s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod. ... Třetím kritériem je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. ... Porovnávání závažnosti v kolizi stojících základních práv (po splnění podmínky vhodnosti a potřeby) spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů. Empirickým argumentem lze chápat faktickou závažnost jevu, jenž je spojen s ochranou určitého základního práva. ... Systémový argument znamená zvažování smyslu a zařazení dotčeného základního práva či svobody v systému základních práv a svobod (právo na řádný proces je v této souvislosti součástí obecné institucionální ochrany základních práv a svobod). Kontextovým argumentem lze rozumět další negativní dopady omezení jednoho základního práva v důsledku upřednostnění jiného. ... Hodnotový argument představuje zvažování pozitiv v kolizi stojících základních práv vzhledem k akceptované hierarchii hodnot. Součástí porovnávání závažnosti v kolizi stojících základních práv je rovněž zvažování využití právních institutů, minimalizujících argumenty podložený zásah do jednoho z nich.“*
67. Soud konstatuje, že k omezení práva na informace musí existovat zájem natolik významný, že převáží nad právem dle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jímž jsou zaručeny svoboda projevu a právo na informace. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí sice prvostupňový správní orgán výslovně uvedl, že provedl test proporcionality a taktéž vypočetl i judikaturou stanovená kritéria pro jeho hodnocení (tj. kritéria vhodnosti, potřeby a porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv). Dle názoru soudu však toto konstatování prvostupňového správního orgánu zůstalo v rovině strohé formální deklarace. Konkrétně se prvostupňový správní orgán tímto testem zabýval na straně 5 odůvodnění, kde správně konstatoval, že v dané věci dochází ke střetu dvou základních ústavou zaručených práv, a to lidského práva na zachování osobní cti a dobré pověsti, a na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě dle čl. 10 Listiny základních práv a svobod a politického práva na informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Poté však již jen v ryze obecné rovině shrnul, že z podkladů shromážděných ve věci nevyplývají žádné skutečnosti, které by svědčily pro upřednostnění práva veřejnosti na informace. Je pravdou, že prvostupňový správní orgán poukázal na to, že by zveřejnění požadovaných dokumentů mohlo mít velké ekonomické dopady na státní rozpočet (okamžité zesplatnění dluhopisů, zhoršení ratingu osoby na řízení zúčastněné, ohrožení dluhopisů), avšak soud

neshledává tento ekonomický ukazatel způsobilým ohrozit v dané věci porovnávána (v kolizi stojící) práva na zachování osobní cti a dobré pověsti. Taktéž prvostupňový správní orgán v rámci provedení testu proporcionality vzal v potaz, že zveřejněním požadovaných informací by mohla být ohrožena práva třetích osob, které v trestním řízení podaly vysvětlení, k vyjádření schopnosti orgánů činných v trestním řízení vést produktivně trestní řízení, když z dokumentů lze zjistit od koho a jaké informace byly v trestním řízení získány, s čímž soud souhlasí, ale již zde absentují navazující úvahy správního orgánu, které se měly věnovat bližšímu porovnávání těchto hodnot s v konfliktu stojícími a shora uvedenými základními právy. Žalovaný pak co se týče testu proporcionality, v odůvodnění rozhodnutí na straně 10 absenci potřebných úvah v rámci testu proporcionality řádně nedoplnil, když toliko korigoval tvrzení prvostupňového správního orgánu, neboť neshledal správným jeho názor, že v dané věci nebyla dána naléhavá společenská potřeba pro poskytnutí informací.

68. Soud má tudíž za to, že odůvodnění testu proporcionality bylo správními orgány provedeno natolik stroze a kuse, že zůstalo *de facto* jen u teoretického výčtu kritérií tohoto testu, aniž by byly úvahy týkající se právě vzájemného poměrování v kolizi stojících základních práv a svobod v této věci alespoň v elementární poloze konkretizovány a podepřeny. Soud si je vědom do značné míry nelehké pozice správních orgánů, které musí při provádění testu proporcionality velmi citlivě a precizně volit slova, aby v rámci jeho hodnocení zároveň neohrozily zjištěné a utajované údaje z trestního řízení, nicméně ani tato skutečnost správní orgány nezavazuje povinnosti provést test proporcionality alespoň v základní a zejména v přezkoumatelné rovině. Soud shrnuje, že v dané věci nemohl přezkoumat, zdali byla ze strany správních orgánů dodržena spravedlivá rovnováha mezi v konfliktu stojícími základními právy, neboť test proporcionality nebyl správními orgány řádně proveden. Tudíž soud nemohl ani následně přezkoumat, zdali omezení poskytnutí informací (resp. dokumentů) bylo správními orgány provedeno v souladu s výsledkem testu proporcionality. Soud proto nepřistoupil ani k dalšímu kroku, tj. k provedení vlastního hodnocení testu proporcionality tak, jak požadoval Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku.
69. Soud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí trpí zásadními nedostatky, a je na místě učinit závěr o jeho nepřezkoumatelnosti.
70. Vzhledem k výše uvedeným právním závěrům o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud nemohl přistoupit k aplikaci § 16 odst. 4 věta druhá informačního zákona. Jelikož pouze v situaci, kdy je správní rozhodnutí přezkoumatelné, si může soud učinit vlastní úsudek o jeho zákonnosti a v návaznosti na to posoudit splnění podmínek pro postup dle § 16 odst. 4 věta druhá informačního zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 – 65).

VIII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

71. Soud tak postupoval podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, zejména v bodech 63 a násl. tohoto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud toliko upozorňuje, že při provádění testu proporcionality a hodnocení vzájemně si konkurujících práv bude

zapotřebí zohlednit i aktuální judikaturu soudů týkající se dané problematiky jako např. nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (N 188/87 Sb. NU 77).

72. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., přitom rozhodl i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení.
73. Náklady, které žalobci v řízení před městským soudem vznikly, jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za 6 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, vyjádření ze dne 31. 1. 2018, ze dne 3. 6. 2020, účast na ústním jednání dne 9. 3. 2020 a dne 8. 6. 2020), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 6 x 3.100,- Kč, šest paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 6 x 300,- Kč a DPH ve výši 4 284,- Kč. Výše nákladů vzniklé žalobci v (první fázi) řízení před městským soudem činí 27 684,- Kč.
74. Náklady, které vznikly žalobci v řízení před Nejvyšším správním soudem, jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem z podané kasační stížnosti ve výši 5.000,- Kč a náklady právního zastoupení za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 1 x 3.100,- Kč, jednu paušální částku ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 1 x 300,- Kč a DPH ve výši 714,- Kč. Výše nákladů vzniklé žalobci v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 9.114,- Kč. Soud konstatuje, že žalobci nepřiznal odměnu za vyjádření ze dne 9. 10. 2020 v rámci kasačního řízení, jelikož toto vyjádření nebylo zmíněno ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu, z čehož lze usuzovat, že jej Nejvyšší správní soud nepovažoval za podstatné pro rozhodnutí o kasační stížnosti, tudíž jej nelze označit za účelně vynaložený náklad.
75. Dále žalobci vznikly náklady za pokračování (druhá fáze) v řízení před městským soudem, a to za 3 úkony právní služby (vyjádření ze dne 17. 3. 2023, ze dne 2. 6. 2023 a účast na ústním jednání dne 7. 6. 2023), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3.100,- Kč, tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,- Kč a DPH ve výši 2 145,- Kč. Výše nákladů vzniklé žalobci v (druhé fázi) řízení před městským soudem činí 12 342,- Kč.
76. Celková výše nákladů, které žalobci vznikly, činí částku 49 140,- Kč, kterou soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce, advokáta.
77. Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Kasační stížnost dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. není přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. června 2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu